

Не слухала стара мати,
Робила, що знала;
Все бачила чорнобриьа,
Сохла і мовчала.
Пішла в ночі до ворожки,
Щоб поворожити:
Чи довго їй на сїм сьвіті
Без милого жити?
»Бабусенько, голубонько,
Серце моє, ненько;
Скажи мені щиру правду:
Де милий - серденько?
Чи жив, здоров, чи він любить,
Чи забув, покинув?
Скажи-ж мені: де мій милий?
Край сьвіта полину!
Бабусенько, голубунько,
Скажи, коли знаєш!
Бо видає мене мати
За старого заміж.
Любить його, моя снзз, —
Серце не навчити;
Пішла-б же я утопилась —
Жаль душу згубити.
Коли не жив чорнобривий, —
Зроби, моя пташко,
Щоб до дому не вернулась...
Тяжко мені, тяжко!
Там старий жде з старостами...
Скажи-ж мою долю!«
—»Добре, доню; Спочинь трошки!
Чини-ж мою волю!
Сама колись дївувала,
Тее лихо знаю;
Минуло ся, навчила ся:
Люлям помагаю.
Твою долю, моя доню,
Позаторік знала,
Позаторік і зільлячка
Для того придбала.«